

## UZASADNIENIE

**Ubezpieczony T. D.**, wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą w G. z dnia 26.02.2020r., nr (...). (...).1. (...).2020. Orzeczeniem tym uchylono zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 30.09.2020r., w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach: symbol przyczyny niepełnosprawności: 12-C 06-E 11-I oraz orzeczono ten symbol jako 06-E 01-U 11-I, z uwagi na posiadane przez stronę schorzenia. Wskazano, że T. D. jest osobą o naruszonej sprawności organizmu zdolną do pracy w warunkach chronionych. Zaznaczono nadto, że Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) podziela stanowisko (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zaliczające T. D. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe.

W treści odwołania wskazano w szczególności, że organ rentowy dokonał błędnej kwalifikacji poprzez uznanie, że T. D. nie wymaga opieki osoby drugiej i że jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej.

Argumentowano, że T. D. jest osobą poruszającą się na wózku, ma padaczkę z napadami, jest niezdolny do samodzielnej egzystencji i bez opieki osoby drugiej nie ma żadnej możliwości funkcjonowania.

**Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G.** w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Podniósł, że orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania orzeczniczego, zaś przy orzekaniu uwzględniono ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego, ocenę psychologa oraz przedłożoną w sprawie dokumentację medyczną.

Ustalono, iż posiadane schorzenia kwalifikują T. D. jedynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wskazano, że nie jest on całkowicie zależny od otoczenia, tzn. nie wymaga pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do pracy w warunkach chronionych.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

T. D. ma 25 lat. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest pracownikiem obsługi hotelowej.

### **Bezsporne.**

Na mocy orzeczenia (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w S. z dnia 30.09.2020r., znak (...).402- (...) T. D. został zakwalifikowany **do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności**, na stałe. Symbol przyczyny niepełnosprawności: 12-C 06-E 11-I.

Wskazano, że nie występuje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7).

Nadto, wskazano na korzystanie z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji (korzystanie z usług społecznych, terapeutycznych, opiekuńczych, rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej). Wskazano na konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie. Wskazano również na możliwość pracy w warunkach chronionych.

W procedurze uwzględniono liczne ograniczenia T. D. oraz konieczność pomocy przy czynnościach samoobsługowych, w codziennych sprawach bytowych.

**Dowód:** akta organu rentowego - orzeczenie (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w S. z dnia 30.09.2020r.; Ocena funkcjonowania społecznego dla potrzeb postępowania o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Na mocy orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą w G. z dnia 30.11.2020r., znak: (...). (...).1. (...).2020, zaskarżone ww. orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. uchylono wyłącznie w części dotyczącej ustaleń zawartych w punkcie - co do symbolu przyczyny niepełnosprawności i orzeczono symbol: 06-E 01-U 11-I.

Uzasadniając wskazano, że (...) podziela stanowisko (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zaliczające T. D. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe. Ustalono, że jest on osobą o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do pracy w warunkach chronionych.

**Dowód:** akta organu rentowego - orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą w G. z dnia 30.11.2020r., (...). (...).1. (...).2020.

U T. D. rozpoznano:

- padaczkę;

- upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

Z powodów neurologicznych kwalifikuje się do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Powyższy stopień niepełnosprawności ma charakter stały, datuje się od dnia 24.12.2013r.

Nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Nie przedstawia dokumentacji systematycznego, aktywnego leczenia w poradni neurologicznej poza dwoma pobytami szpitalnymi.

W badaniach neurologicznych dostępnych w aktach sprawy nie zostały opisane żadne, istotne dla sprawności T. D. trwałe odchylenia od stanu prawidłowego, zwłaszcza takie, które wymagałyby korzystania z wózka inwalidzkiego.

Jak wynika z ostatniej obserwacji szpitalnej, w czasie której napadów padaczkowych nie opisywano, ostatni napad przed hospitalizacją był przed około trzema tygodniami, co koresponduje z ilością napadów podawanych w piśmie z dnia 17.12.2020r. Oceniany psychologicznie – określono stopień upośledzenia umysłowego jako lekki.

**Dowód:** pisemna opinia z dnia 24.02.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 18-19 akt sprawy.

W okresie od dnia 14 do 17.04.2021r. T. D. przebywał w Klinice (...), gdzie przebył operację implantacji stymulatora lewego nerwu błędnego – przebieg zabiegu i okres pooperacyjny bez powikłań, w trakcie pobytu bez napadów.

W badaniach neurologicznych nie odnotowano istotnych dla sprawności T. D., trwałych odchylenia od stanu prawidłowego.

W dniu 02.08.2021r. kontrolowany w poradni neurochirurgicznej, odnotowano – po zabiegu zmniejszyła się siła napadów, ale częstotliwość pozostała na takim samym poziomie, rany pooperacyjne zagojone prawidłowo.

Po dacie wszczęcia stymulatora nerwu błędnego T. D. nie prezentuje dokumentacji potwierdzającej występowanie napadów padaczkowych – wizyty zespołów ratownictwa medycznego, pobyty w szpitalnych oddziałach ratunkowych, można zatem mówić o poprawie. Dla porównania w 2020r. T. D. był cztery razy w szpitalnych oddziałach ratunkowych, jak wynika z kart informacyjnych.

Dołączona dokumentacja leczenia nie potwierdza systematycznego, aktywnego leczenia neurologicznego, co koresponduje z ilością deklarowanych napadów.

**Dowód:** pisemna uzupełniająca opinia sądowo-lekarska z dnia 08.02.2022r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 120 akt sprawy.

U T. D. rozpoznano opóźnienie rozwoju intelektualnego – na poziomie upośledzenia w stopniu umiarkowanym pogranicze z lekkim. Z dokumentacji medycznej wynika, iż rozpoznano u niego padaczkę. Z tego powodu jest osobą niepełnosprawną. Niepełnosprawność datuje się od urodzenia.

W ocenie psychologicznej, z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym pogranicze z lekkim nie zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

**Dowód:** pisemna opinia z dnia 14.06.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu psychologii – k. 43-47 akt sprawy.

U T. D. rozpoznano:

- niedoczynność tarczycy w trakcie leczenia substytucyjnego;
- otyłość bez powikłań.

**Nie stwierdzono u T. D. niepełnosprawności** z przyczyn internistycznych i endokrynologicznych.

Niedoczynność tarczycy w trakcie leczenia wyrównującego niedobór hormonów.

**Dowód:** pisemna opinia z dnia 05.10.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii – k. 81-81v.

T. D. jest upośledzony umysłowo w stopniu umiarkowanym.

Rozpoznane u niego zaburzenia psychiczne **kwalifikują go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.**

Niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa, a ustalony stopień niepełnosprawności od dnia 24.12.2013r.

Rozpoznane zaburzenia psychiczne umożliwiają podjęcie pracy przez T. D. w warunkach zakładu pracy chronionej, przy czym charakter pracy powinien być kompatybilny z wykształceniem oraz dostosowany do możliwości psychofizycznych T. D..

Rozpoznane zaburzenia psychiczne nie stanowią przesłanki do orzeczenia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji T. D..

**Dowód:** pisemna opinia z dnia 10.01.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii – k. 103-104v.

**Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie wniesione przez ubezpieczonego nie jest uzasadnione, toteż zasługiwało na oddalenie.

W niniejszej sprawie T. D. domagał się zmiany orzeczenia poprzez zakwalifikowanie do wyższego, bo znacznego stopnia niepełnosprawności.

(...) podniósł, że orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu szczegółowego postępowania orzeczniczego, zaś przy orzekaniu uwzględniono ocenę stanu zdrowia wystawioną przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego,

ocenę psychologa oraz przedłożoną w sprawie dokumentację medyczną. Z ustaleń organu rentowego wynikało, iż posiadane schorzenia kwalifikują ubezpieczonego jedynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Co więcej, organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie jest całkowicie zależny od otoczenia, tzn. nie wymaga pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem; jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, zdolną do pracy w warunkach chronionych.

Z powyższymi ustaleniami organu rentowego nie zgadzał się ubezpieczony, wskazując, że w jego ocenie jest on osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, a w swym codziennym funkcjonowaniu jest całkowicie zależny od otoczenia.

Zatem w niniejszej sprawie Sąd ocenił zasadność orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w G., którym to orzeczeniem utrzymano w mocy zaskarżone ww. orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. w zakresie ustalonego stopnia niepełnosprawności (na mocy którego T. D. został zakwalifikowany **do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności**).

Zauważyć trzeba, że w procedurze oceny funkcjonowania społecznego dla potrzeb postępowania o ustalenie stopnia niepełnosprawności, uwzględniono liczne ograniczenia T. D. oraz konieczność pomocy przy czynnościach samoobsługowych, w codziennych sprawach bytowych. Co więcej, analiza akt wskazuje, iż ubezpieczony ukończył szkołę średnią – nie była to szkoła specjalna. Nadto posiada on zawód: pracownik obsługi hotelowej.

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje ustawa z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997, Nr 123, poz. 776).

W myśl art. 3 ust. 1 pkt 1, 2, 3 cytowanej ustawy, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Stosownie natomiast do treści art. 4 ust. 1, 2 i 3 powołanej ustawy:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;

- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;

Z kolei z § 29 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wydanego na podstawie art. 6c ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2003, Nr 139, poz. 1328) w zakresie standardów kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności oraz oznaczenia symboli przyczyn niepełnosprawności wynika, że **standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności** zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1. niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;
2. konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;

3. konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

I tak, § 30 cytowanego rozporządzenia określa natomiast **standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności**, które zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

1. czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
2. częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Powyzsza systematyka oznacza, że sam fakt występowania konkretnego schorzenia nie jest wystarczający do zaliczenia do konkretnego stopnia niepełnosprawności. Konieczna jest ocena nasilenia objawów i dolegliwości.

Odnosząc się do wskazanych powyżej ustawowych pojęć znacznego i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności należy zauważyć, że: ZNACZNY stopień niepełnosprawności stwierdza się, gdy zachodzi konieczność sprawowania opieki co oznacza CAŁKOWITĄ ZALEŻNOŚĆ OSOBY OD OTOCZENIA, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem, zaś UMIARKOWANY stopień niepełnosprawności stwierdza się, gdy zachodzi konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza ZALEŻNOŚĆ OSOBY OD OTOCZENIA, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Sąd miał na uwadze, iż dla oceny, czy dana osoba kwalifikuje się do osób niepełnosprawnych, a jeśli tak, to do którego stopnia niepełnosprawności należy ją zakwalifikować (i na jaki okres czasu), ale również dla oceny, czy wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, niezbędne są wiadomości specjalne z zakresu medycyny, stosownie do schorzeń, na które cierpi osoba zainteresowana.

W celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości, na kanwie twierdzeń artykułowanych przez T. D., Sąd na podstawie przepisu art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych oraz psychologii i psychiatrii.

I tak, z treści pisemnej opinii sporządzonej przez biegłego neurologa wynika, że u T. D. rozpoznano: padaczkę; upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

Odpowiadając na pytania Sądu biegły wskazał, że z powodów neurologicznych ubezpieczony kwalifikuje się do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, zaś powyższy stopień niepełnosprawności ma charakter stały, datuje się od dnia 24.12.2013r.

Biegły opiniował, że ubezpieczony **nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji**.

Uzasadniając powyższe biegły zauważył, że ubezpieczony nie przedstawia dokumentacji systematycznego, aktywnego leczenia w poradni neurologicznej poza dwoma pobytami szpitalnymi. Nadto, z treści opinii wynika, iż w badaniach neurologicznych dostępnych w aktach sprawy nie zostały opisane żadne, istotne dla sprawności T. D. trwałe odchylenia od stanu prawidłowego, zwłaszcza takie, które wymagałyby korzystania z wózka inwalidzkiego. Biegły zauważył, że

jak wynika z ostatniej obserwacji szpitalnej, w czasie której napadów padaczkowych nie opisywano, ostatni napad przed hospitalizacją był przed około trzema tygodniami, co koresponduje z ilością napadów podawanych w piśmie z dnia 17.12.2020r. W opinii wskazano, że oceniany psychologicznie – określono stopień upośledzenia umysłowego jako lekki (vide: pisemna opinia z dnia 24.02.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 18-19).

Sąd przeprowadził nadto dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu neurologii, w oparciu o dodatkową dokumentację medyczną złożoną do akt sprawy przez ubezpieczonego.

Biegły neurolog w całości podtrzymał treść opinii pierwotnej. Nadto, z opinii uzupełniającej wynika, że w okresie od dnia 14 do 17.04.2021r. ubezpieczony przebywał w Klinice (...), gdzie przebył operację implantacji stymulatora lewego nerwu błędnego – przebieg zabiegu i okres pooperacyjny bez powikłań, w trakcie pobytu bez napadów. Biegły zauważył, że w badaniach neurologicznych nie odnotowano istotnych dla sprawności T. D., trwałych odchyśleń od stanu prawidłowego. Z treści opinii uzupełniającej wynika również, że w dniu 02.08.2021r. ubezpieczony był kontrolowany w poradni neurochirurgicznej, odnotowano – po zabiegu zmniejszyła się siła napadów, ale częstotliwość pozostała na takim samym poziomie, rany pooperacyjne zagojone prawidłowo.

W ocenie biegłego, po dacie wszczepienia stymulatora nerwu błędnego, T. D. nie prezentuje dokumentacji potwierdzającej występowanie napadów padaczkowych – wizyty zespołów ratownictwa medycznego, pobytu w szpitalnych oddziałach ratunkowych - można zatem mówić o poprawie. Dla porównania biegły wskazał, że w 2020r. T. D. był cztery razy w szpitalnych oddziałach ratunkowych, jak wynika z kart informacyjnych.

W konkluzji biegły opiniował, że dołączona dokumentacja leczenia nie potwierdza systematycznego, aktywnego leczenia neurologicznego, co koresponduje z ilością deklarowanych napadów (vide: pisemna uzupełniająca opinia sądowno-lekarska z dnia 08.02.2022r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu neurologii – k. 120).

Zmierzając jednak do wnikliwego rozpoznania wszelkich zgłaszanych przez ubezpieczonego w treści odwołania okoliczności oraz twierdzeń, Sąd przeprowadził również dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii oraz psychiatrii (bowiem lekarzy tych specjalizacji wskazuje ubezpieczony w treści złożonego odwołania).

Z treści opinii biegłego psychologa wynika, że u T. D. rozpoznano opóźnienie rozwoju intelektualnego – na poziomie upośledzenia w stopniu umiarkowanym pogranicze z lekkim. Biegły wskazał, że z dokumentacji medycznej wynika, iż rozpoznano u ubezpieczonego padaczkę. Opiniował, że z tego powodu ubezpieczony jest osobą niepełnosprawną, a niepełnosprawność datuje się od urodzenia.

Nadto, z treści opinii wynika, że w ocenie psychologicznej, z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym pogranicze z lekkim - nie zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji (vide: pisemna opinia z dnia 14.06.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu psychologii – k. 43-47 akt sprawy).

Celem wnikliwego ustalenia wszelkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, Sąd przeprowadził również dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii. I tak, biegły opiniując wskazał, że u T. D. rozpoznano: niedoczynność tarczycy w trakcie leczenia substytucyjnego; otyłość bez powikłań.

Odpowiadając na pytania Sądu, biegły wskazał, że nie stwierdzono u T. D. niepełnosprawności z przyczyn internistycznych i endokrynologicznych. Wskazał przy tym na niedoczynność tarczycy w trakcie leczenia wyrównującego niedobór hormonów (vide: pisemna opinia z dnia 05.10.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii – k. 81-81v.).

Zważywszy na argumentację i zarzuty ubezpieczonego, Sąd przeprowadził nadto dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.

Z treści tej opinii wynika, że T. D. jest upośledzony umysłowo w stopniu umiarkowanym. Biegły opiniując podał, że **rozpoznane u ubezpieczonego zaburzenia psychiczne kwalifikują go do umiarkowanego stopnia**

**niepełnosprawności.** Zaznaczył, że niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa, a ustalony stopień niepełnosprawności od dnia 24.12.2013r.

W ocenie biegłego psychiatry, rozpoznane zaburzenia psychiczne umożliwiają podjęcie pracy przez T. D. w warunkach zakładu pracy chronionej, przy czym charakter pracy powinien być kompatybilny z wykształceniem oraz dostosowany do możliwości psychofizycznych T. D..

Nadto, biegły opiniując zaznaczył, że **rozpoznane zaburzenia psychiczne nie stanowią przesłanki do orzeczenia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji** T. D. (vide: pismna opinia z dnia 10.01.2021r. sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii – k. 103-104v.).

W ocenie Sądu, wniesione przez ubezpieczonego zarzuty do wszystkich pisemnych opinii sporządzonych przez biegłych, stanowiły swoistą formę polemiki z obiektywnymi wnioskami tychże opinii. W treści tych pism ubezpieczony nie powołał jakichkolwiek nowych okoliczności, które nie byłyby znane biegłym w czasie sporządzania opinii w sprawie lub nie zostałyby przez nich uwzględnione. Niezasadnymi uznać należało również zarzut powtarzający się praktycznie we wszystkich pismach ubezpieczonego, tzn. dotyczący braku wykazania przez wszystkich biegłych opiniujących w sprawie, certyfikatu uprawniającego ich do orzekania o stopniu niepełnosprawności.

Odnosząc się do zarzutów z dnia 03.03.2022r. do opinii biegłego psychiatry – k. 132 – wskazać należy, że nie jest zadaniem i rolą biegłych sądowych poszukiwanie miejsca pracy oraz zakładu pracy dla ubezpieczonego (wnoszącego o zobowiązanie biegłego do wskazania stanowiska pracy i zakładu pracy, który zatrudniłby ubezpieczonego i gdzie mógłby od pracować zarobkowo).

W nawiązaniu do zarzutów z dnia 17.03.2021r. (k. 31) do opinii biegłego neurologa, wspomnieć przy tym wypada, że wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, biegły ten zaopiniował o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (nie zaś jak podaje T. D. - o lekkim stopniu).

Biegli sporządzając opinie w przedmiotowej sprawie uwzględnili całokształt zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonego, a przede wszystkim schorzenia i dolegliwości, na które wskazywał ubezpieczony.

W ocenie Sądu, należy uznać, że ww. opinie sporządzone przez biegłego neurologa, psychiatrę, psychologa oraz biegłego z zakresu chorób wewnętrznych i endokrynologii, spełniają wymogi fachowości, rzetelności i są logiczne. Wnioski zawarte w tych opiniach zostały uzasadnione w sposób jasny i przekonujący. Co więcej, opinie te są wzajemnie spójne. Ponadto, opinie zostały sporządzone przez doświadczonych lekarzy specjalistów, a zatem zawarte w nich twierdzenia są poparte specjalistyczną wiedzą na wysokim poziomie. Opinie oraz zawarte w nich wnioski są jednoznaczne i stanowcze. Nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania. W tym stanie rzeczy przedmiotowe opinie przyjąć należało za podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, co do stanu zdrowia ubezpieczonego.

Biorąc pod wzgląd powyższe wnioski oraz ustalenia, na mocy postanowienia z dnia 24.02.2022r., na podstawie przepisu art. 235<sup>2</sup> § 1 punkt 2 k.p.c., Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu medycyny pracy. W świetle powyższych ustaleń uznać należało, że wszelkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały dostatecznie i wyczerpująco wyjaśnione. Przeprowadzenie ww. dowodu zmierzałoby jedynie do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania, kolidując z zasadą ekonomiki postępowania.

Zważyć też należy, że zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990 r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

W świetle powyższych uznać należy, że niewątpliwie T. D. dotknięty jest uciążliwymi schorzeniami, to jednak nie jest on całkowicie zależny od otoczenia - nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji.

Powyższe ustalenia i konstatacje poczynione przez Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie odnajdują swe potwierdzenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w sprawie (których wiarygodności nie kwestionowano) – w szczególności dokumentacji medycznej, jak też w treści przeprowadzonych w sprawie dowodów z opinii biegłych sądowych z kilku dziedzin medycyny, o czym mowa w uprzedniej części uzasadnienia.

Biorąc pod wzgląd powyższe ustalenia oraz rozważania, w szczególności mając na względzie całokształt przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych w sprawie wniosków, mając na względzie fakt, że żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodziły przewidziane w przepisie art. 148<sup>1</sup> § 1 i 3 k.p.c. podstawy do rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, a przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie jest zasadne i na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.